

Kapitel 23

”Såeh, du og Drake?”

”Hvad?”

Mit hoved røg op med et ryk og mine hænder stoppede med at hive dynebetrækket af den dyne, Vanja havde lånt i nat.

Hun stod foran det lille spejl jeg ejede og som hun havde stillet på kommoden. Hendes hænder arbejdede flittigt med at sætte håret op i en hestehale, der som et vandfald af ild, faldt ned over en af mine gamle T-shirts.

”I er sammen, er I ikke?” sagde hun over skulderen.

”Nej, slet ikke!” sagde jeg højt. ”Overhovedet ikke!”

”Nå, man skulle ellers tro det.”

”Så tro om igen og tænk du den tanke igen, bliver du smidt ud. Det er nok at min mor gør det!”

”Din mor kender til Drake?” Vanja lød lidt målløs og vendte sig om mod mig.

”Det var et uheld. Vi gik i skoven og så kom hun pludselig. Hun inviterede Drake til middag og vi tog Eudora med, så hun kunne spille hans søster. Desværre ville hun ikke være hans kæreste. De var begge imod det, men det ville have været dejligt at tørre smilet af mors fjæs på den måde.”

”Det lyder ikke som den Nara jeg kender.”

”Den Nara du kendte, forsvandt da jeg tog denne på,” sagde jeg og holdte højre arm op i luften, så min *sarung* skinnede.

”Sådan en burde vi give til Troels. Så sidder han ikke indenfor dagen lang. Jeg tror ikke engang han ved at det er dag lige nu.”

”Sikkert ikke,” mumlede jeg og foldede sengetøjet sammen, mens hun vendte sig mod spejlet. Vanja havde det med at være

efter Troels, på den venlige måde selvfølgelig, men alligevel kunne jeg ikke lade være med at blive fornærmet for ham. Vores mange års venskab havde alligevel gjort en del.

”Men den der handske,” sagde Vanja og lagde den sidste hånd på hestehalen.

”*Sarung*,” rettede jeg.

”Prosit.” Hun grinede af sin egen joke. ”Men altså, den der *sarung* har den nogen specielle evner?”

”Den indeholder al magien i verden.”

”Virkelig?” Vanja snurrede rundt. ”Lav noget magi!”

”Det kan jeg ikke.”

”Hvorfor ikke?”

”Jeg er ikke undervist i det,” sagde jeg og fortsatte hurtigt, da Vanja ville sige noget. ”Drake har ikke magi og kender ikke til det. Eudora gør heller ikke, så ingen af dem kan undervise mig.”

”Hvorfor får de så ikke fat på en troldmand? Harry Potter vil sikkert hjælpe. Eller ham med det lange hår og skæg fra Ringenes Herre!”

”Giv mig deres nummer, så skal jeg nok få fat på dem,” sagde jeg humorforladt. ”Det bliver nok svært, for de eksisterer ikke.”

”På film gør de.”

Man kan godt sige jeg blev træt af at høre på hende, for hvert fald foldede jeg dynebetrækket ud igen og kastede det over Vanja, så hun stod inde i det der lignede en stor, blomstret stofpose. Jeg tog hovedpuden og bandt snorene til betrækket op.

”Ej, seriøst, hvorfor sender I ikke bud efter en troldmand?” spurgte Vanja, da hun endelig var kommet ud af dynebetrækket. ”Eller hvad med en heks?”

”Fordi det ikke vil nytte,” sukkede jeg. ”Alle heksene og troldmændene i verdenen er lige så uvidende som mig. De er også nybegyndere. Man kan sammenligne det med at få en baby på en uge til at undervise universitetsstuderende i dansk. Komplet umuligt.”

”De universitetsstudierne kan i det mindste så lære et nyt sprog. Babysprog!”

Jeg kastede puden efter hende.

”Jeg kan ... virkelig ... ikke mere,” pustedes Vanja bag os.

Drake havde taget os med ud på en løbetur langs stranden. Jeg løb fint side om side med Drake, mens Vanja sank bagud for hver hundrede meter vi løb. Og hun skulle være i form?

”Du kan sagtens! Bare lige tre kilometer mere?” råbte jeg til hende over skulderen.

”Tre kilometer? Jeg tager bussen!”

Jeg grinede af det, så godt jeg nu kunne, for jeg pustedes konstant. Da jeg kiggede bagud var hun stoppet op og jeg greb fat i Drakes arm. Da han kiggede på mig, slog jeg hovedet i retningen af Vanja, som var faldet om i sandet af udmattelse.

”Jeg gør altså ikke noget,” sagde Drake, ”det er din veninde.”

”Drake!”

”Beklager. Hvis det kan hjælpe noget, så gør jeg våbnene klar til jer, når I endelig kommer jeg.”

Inden jeg kunne slå ham, var han spurtet hen langs vandkanten. Jeg sukkede og gik hen mod Vanja.

”Du klarer dig da meget godt, trods det er din første dag med Drake.”

”Du klarede dig måske dårligt?”

”Jeg slog min ankel hvis det tæller.”

Jeg kunne se hende smile gennem den hånd som lå over ansigtet og skyggede hende for solen. Jeg greb fat i armen og trak hende op at sidde. Vanja kom med et overrasket udbrud, men sagde eller gjorde ikke andet. Jeg rakte hende min vandflaske og hun tog en stor slurk af den.

”Kom nu, Vanja,” sagde jeg. ”Vi skal videre ellers bliver vi myrdet af en utålmodig Eudora når vi endelig kommer tilbage. Hun vil træne os og jeg tror ikke hun bryder sig om at man kommer for sent.”

”Fem minutter mere, så skal jeg nok rejse mig.”

”Ikke tale om. De fem minutter vil blive til ti, og derefter er det tyve og inden vi ved det, er det aften og vi har sultet hele dagen.”

”Det vil aldrig blive aften,” sagde Vanja og kom besværgt på benene, ”for tror du, at jeg kan klare det uden mad?”

”Godt, så er det videre.”

Jeg jogglede lidt, men Vanja gik roligt efter mig.

”Kan vi ikke godt gå?” spurgte hun. ”Jeg duer ikke til at løbe.”

”Fint, så går vi, men kun på den betingelse, at du ikke klager så meget resten af dagen. Du meldte dig selv til det.”

”Kan jeg så ikke melde mig ud af det?” jamrede Vanja, da hun kom op på min side og tog om min arm, så vi gik arm i arm.

”Dette er ikke et fitnesscenter. Desuden vil du vel ikke være forsvarsløs, den dag Cerberus kommer?”

”Nej, bare rolig. Jeg skal nok beskytte dig, desuden går jeg ikke med til at blive spist.” Hun klappede hun hånd med sin frie og smilede til mig. ”Jeg er trods alt din veninde.”

Gwalior.dk